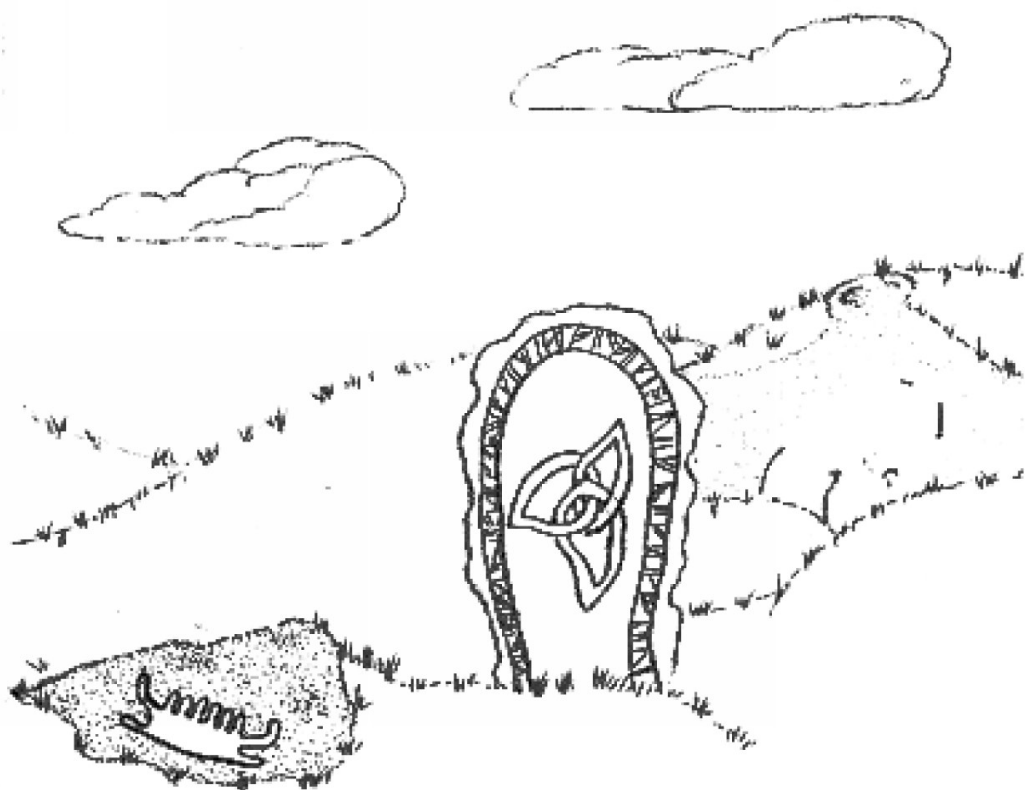

Godnattsagor för Sjuka Barn

Text av Mark Harris

Illustrationer av Bonnie Hames

Innehåll

Suzi Sill

Sten

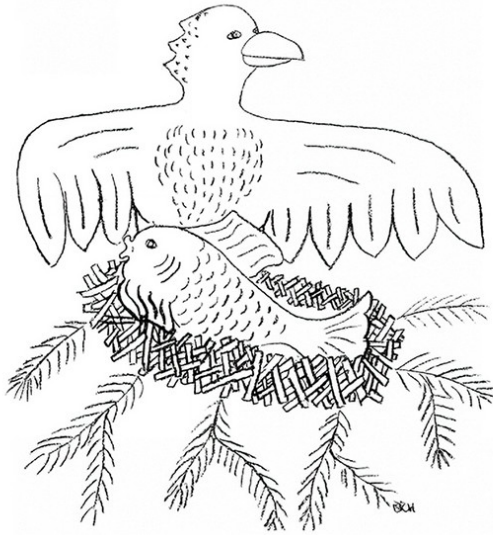
Familjen Nöjd

De Levande, Dammiga Hålslagens Natt

Kvinnorna i Månen

© Mark Harris 2023

Suzi Sill

Fisken hette Suzi och hon hade rabies. Hon hade bitits av en fladdermus ett par år tidigare men hade haft tur att återhämta sig ganska bra, förutom att hon fortfarande var livrädd för vatten. Därför hade hon bytt karriär, och omskolat sig till klättrinstruktör i Norge.

Hon trivdes med jobbet trots vädret, eftersom alla där visste om hennes problem och hon kunde undervisa inomhus på klätterväggen när det regnade. En dag frågade en kund varför de hade anställt en fisk till ett jobb som var så ansträngande, och chefen svarade att det handlar om positiv särbehandling. "Menar Du att man måste anställa ett antal fiskar nuförtiden ??", sade kunden förbryllat. "Nej, men hon är handikappad". Suzi föredrog att tänka på sin vattenskräck som en livsstil snarare än ett handikapp, men hon försökte förstå dem som fortfarande hade fördomar om det.

Ibland längtade hon efter sitt gamla jobb som svetserska på oljeriggarna, men mest längtade hon efter Torbjörn. Varför, kunde hon inte förklara, han var knappast en fisk man skulle ta hem till sin mor - det sägs att han hade avlat 30000 barn under sina resor, med hundratals honfiskar. Men han var stark och vacker, och Suzi hade knappast intellektuell smak. Dessutom klagade alla hennes väninnor över samma

sak - det verkade som om alla hanfiskar var otrogna. Men Torbjörn tillhörde det förflutna, och Suzi visste att hon måste koncentrera sig på att hitta en ny partner. Men det var inte lätt att hitta fiskar i fjällen. Fiskfjällarna som hon hade hört talas om måste ligga någon annanstans.

Vad man kunde hitta var fåglar, fåglar som sjöng vackra sånger. På lediga dagar brukade Suzi umgås med fåglarna på balkongen, och lyssna i stum beundran till alla historier om fantastiska färder över berg, skogar, och, tyvärr, hav. Fåglarna visste inte om Suzis livsstil, och när hon började skaka av att höra havskryssningshistorier, trodde de bara att hon var upphetsad. Hans i synnerhet trodde det. Hans var en havsörn, och han var särskilt förtjust i fiskar.

Suzi märkte att Hans var intresserad av henne, men förstod inte varför - hur kunde en stor, stolt, vacker rovfågel som Hans vara intresserad av en ung, oerfaren sill som hon själv? Men hon var smickrad, och bestämde sig för att dölja sin underlighet, åtminstone tills de kände varandra bättre. Det var inte för att hon skämdes över det, men hon ville bestämma tiden för att förklara allting.

Hon ville bjuda Hans på middag, men hon var tveksam. Först undrade hon vad de andra fåglarna skulle tycka, om de bara skulle skratta åt hennes övermod; och sen oroade hon sig över om det faktiskt kunde funka. Hon såg bilden - han med en tallrik levande råttor, och hon med ett halvt kilo torr plankton, medan de drack ren sprit för att undvika vatten; det kunde bli en katastrof. Eller...

Hon tänkte igen på hur han såg på henne när han berättade sin historia, och hur modig han var. Hon drömde om att vara en del av en av de historierna. Men man måste vara försiktig med sina drömmar - de kan förverkligas.

Suzi och Hans

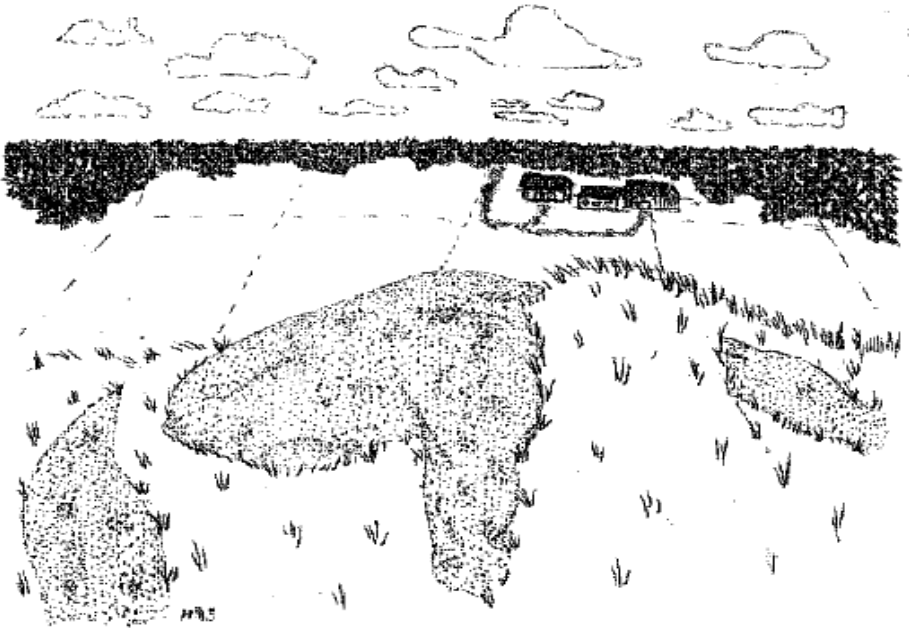
Medan Suzi tänkte på Hans, tänkte Hans också på Suzi. Han hade det lätt med honor och hade börjat tröttna på att plocka upp flickfåglar här och var, det fanns ingen spänning längre. Men en fisk var någonting annat. Visst hade han plockat upp fiskar förut, men sen hade han ätit dem. Men att förföra en vacker fisk som Suzi, det var en riktig jakt. Så började parningsleken mellan Suzi och Hans. Den gick snabbt, och snart bodde de tillsammans högt uppe bland bergen. Suzi var i sjunde himlen - Hans tog henne till bergstoppar som hon bara hade drömt om förut och han tog hem små fiskar till middag. Hans var också lycklig, fast generad över att han kunde bli kär i någon som egentligen skulle ha varit lunch. I två år var de det lyckligaste paret i Norge, två år som slutade med Dagen med Stormen. Alla var förvånade, de visste att vädret skulle förändras, men det kom så plötsligt. De flesta fåglar som var ute och jagade tog skydd i närmaste lä, men Hans visste att Suzi var ensam hemma i boet och måste vara skräckslagen. Så bestämde han sig för att ta sig tillbaka till bergstoppen för att trösta Suzi och skydda henne från regnet. Ett ödesdigert beslut.

Han var bara tjugo meter från boet när blixten kom. Den slog honom direkt och han föll från luften i ett moln av brinnande fjädrar. Suzi såg allting. Hon hade varit så glad att se honom komma runt berget och tänkte på hur lycklig hon var att ha en så omtänksam man. Och nu var han borta. Hon stod inte ut längre. Hon var förtvivlad. Hon sprang ut från boet, obekymrad om regnet, och kastade sig ner från berget för att vara tillsammans med Hans, även i döden.

Men han var inte död, han var svårt bränd och medvetlös, men vid liv. Han vaknade på sjukhuset nästa dag och frågade omedelbart efter Suzi. Läkaren berättade om tragedin och tog Hans till bårhuset för att identifiera kroppen. När han såg sin Suzi på plattan grät Hans. Han visste inte att fåglar kunde gråta, men han grät i två dagar, med Suzi i famnen. Det var ganska varmt på sjukhuset och vid andra dagens slut luktade Suzi annorlunda. Hans var tillräckligt vid sina sinnen för att förstå att hon snart skulle mjukna också, och då skrev han ut sig från sjukhuset och tog Suzi till en uppstoppare för konservering.

Under resten av sitt liv tog Hans med sig Suzi överallt och pratade om ingenting annat. Hans låtsades att hon fortfarande var vid liv och till slut hamnade han på dårhuset.

Sten

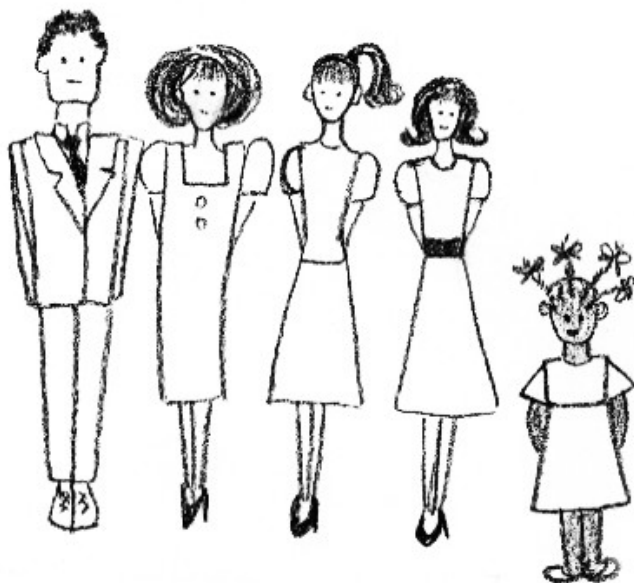

Sten var inte lycklig. Han var inte heller olycklig, men han saknade någonting i sitt liv. Han grubblade jämnt över vad det kunde vara som gjorde honom orolig. De flesta skulle inte ha medlidande med honom, på ytan hade han det bra - han vaknade varje morgon med en fin utsikt över en vacker dal, han hade inga ekonomiska problem, och han hade fortfarande bra hälsa, trots sina tiotusentals år på jorden. Men livsglädje hade han inte.

Problemet var, faktiskt, att han kände sig ensam. Han kom inte på det själv, eftersom han trodde att alla klippor levde ensamma, han visste ingenting om bergskedjor, stenras, eller stränder. Det var nackdelen med att bo i Håga - man kunde bli småprovinsiell. Han hade haft bara ett betydelsfullt förhållande, och det var för femtontusen år sedan, med en glaciär som hette Gudrun. Hon hade gjort stort intryck på honom, men han betydde ingenting för henne, och hon gick bara vidare till nästa klippa, som hon lämnade ärrig som alla de andra. Sten gjorde allt som stod i sin makt för att smälta Gudruns hjärta, men hela hennes kropp löstes upp innan han lyckades. Om han hade haft en varmare personlighet, skulle han kanske ha kunnat lyckas med henne, men han var hård och kall. Det berodde förmodligen på att hans far övergav honom när han var mycket ung. Sten kom knappast ihåg fadern, och visste inte ens hans namn. Han visste att många ungar är tvungna att

kalla sina fäder vid efternamn, Herr Åsson eller något, men Sten fick bara kalla sin far Herren. Ibland undrade Sten om han var adopterad, det skulle förklara varför Herren var så ointresserad av honom, och varför de såg så olika ut. Men då återstod frågan, vem var egentligen hans geologiska far ?

Familjen Nöjd

Mats och Maria träffades på konstmuseet och de blev kära i varandra vid första ögonkastet. De var unga, men hade haft tillräckligt med medelmåttliga förhållanden, för att uppskatta den riktiga kärleken, och de tog väl vara på den. Maria hade tänkt behålla sitt efternamn när hon gifte sig, men nu tyckte hon att det kändes rätt och var kul att ta Mats efternamn, Nöjd. De flyttade in till ett hus vid havet, där de kunde höra alla måsarna och göra vad de ville. De skaffade två barn, som de kallade April och Maj, och de växte upp lika lyckliga som föräldrarna. Alla älskade flickorna, som var söta och snälla, och som tonåringar var de inblandade i alla föreningar i skolan. Allt var perfekt, och Mats och Maria gratulerade sig själva till ett lyckat kapitel i deras liv, och såg fram emot nästa fas där de kunde börja få lite mer tid för sig själva. De diskuterade hur de kunde ta ledigt ett par år från sina jobb och resa runt världen, eller jobba i U-landet.

Ni läsare vet att den här nivån av lycka inte kan försätta, och de borde också ha vetat men de var för lyckliga för att tänka på hur osannolikt ett

perfekt liv är.

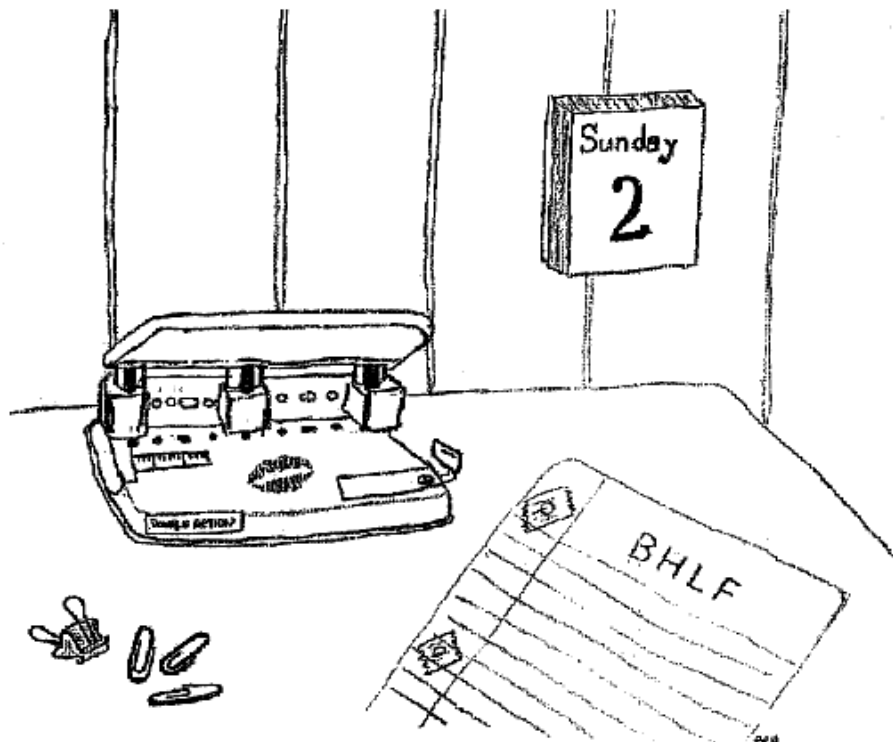
Men det förstod de snabbt när Maria blev gravid igen. Mats var förvirrad, eftersom han hade haft en vasektomi, men Marias läkare, Dr. Mugoboto, berättade för honom att sånt händer ibland. De kände sig för gamla för att börja om igen med ett nytt barn, och tanken att de skulle fylla 60 år innan det lämnade skolan slog dem som ett kylskåp. Men eftersom de inte kunde tänka sig att göra abort, kom den nya oönskade flickan som Gud planerat. Mats blev förvirrad igen, eftersom barnet var svart, men Dr. Mugoboto förklarade igen att såna osannolikheter händer ibland. Maria höll med, och sa att hon hade läst om många likadana historier i Se och Hör.

Graviditeten var svår. Både föräldrarna var deprimerade, och trots att de försökte göra sitt bästa, kunde de inte verkligen önska barnet. De döpte henne till November, och var aldrig elaka mot henne, men klarade aldrig riktigt av att visa henne kärlek heller. Och allting försvårades av Marias gåtfulla sjukdom som orsakade att hon måste träffa Dr. Mugoboto nästan varje dag.

November var inte duktig i skolan, varken akademiskt eller i idrott, och klasskamraterna skrattade åt hennes försök, som gjorde henne ännu osäkrare. När hon lämnade skolan sexton år gammal, fick hon ett jobb som operatör i Katarinahissen, som var trist och tråkigt, men hade fördelarna att hon hade mycket tid att tänka, och att hon kände sig vacker jämfört med sin arbetsplats. Till slut fick hon tillräckligt med självförtroende för att bestämma sig att ändra sitt liv och flytta långt ifrån sitt förflutna. Hon bestämde sig för att byta sitt namn till Anne, och flytta till USA. Då skulle hon vända om sitt liv, det visste hon. På planet över Atlanten klarade hon av att glömma hela sitt förflutna, och när hon kom till New York, kände hon sig som en annan människa.

Så det slog särskilt hårt när mannen vid passkontrollen artigt frågade "Are you Miss Nöjd ?". Hon blev arg, och sa till mannen att hon hade faktiskt ett förnamn - "Now I am Anne Nöjd !". Mannen skrattade, och Anne lutade sig över bänken och ströp mannen till döds.

De levande, dammiga hålslagens natt

Hålslaget rörde sig inte. Hon visste att hon snart skulle avslöjas, men ju längre hon höll sig dold, desto större var chansen att förstärkningar skulle komma. En blyertspenna nös. Hålslaget stelnade till. Hon kände en spänning in fjädrarna som aldrig förr. Varför måste hon vara så dammig ? Vilken tragedi om revolutionen skulle förstöras på grund av ett astmatiskt skrivmedel. Kontoristen såg nyfiket på blyertspennan. Han hade sett blyertspennor nysa förut, men den här gången var det annorlunda. Och för många 'annorlunda' saker hade hänt nyligen. Förökningen av dammiga hålslag, till exempel. När den första hade kommit, blev han glad. Eftersom det var större än de vanliga håslagen, skulle han kunna slå A3 papper för första gången, fast han var irriterad över att, oavsett hur mycket han rengjorde det, lämnade det alltid grå sträck på pappret. Sedan hade fler hålslag kommit. Det ena större än det andra, tills för två veckor sedan, när det gåtfulla uppträdandet av en 17m hög, justerbar dubbel-aktion modell (som tyckte om att kallas för 'Helga') verkade beteckna slutet av invasionen.

Kontoristen bodde med sin fru och två barn lite norr om staden, och hade gjort det i många år. Hans fru led av karpel-tunnel syndrom. Han

tänkte på detta när det hände. Vad 'det' egentligen var, kommer vi aldrig att få veta, eftersom allt polisen hittade var kontoristens gallblåsa, och en lapp, nästan oläsbar, där det stod "Jag tror att vi är säkra nu".

De dammiga håslagens återkomst

Du kanske trodde att håslagen var borta. Tyvärr inte. De bara lämnade kontoret efter mordet och flyttade in till en damig håslagare som bodde bredvid järnvägsstationen med sin gemsamling. Orsaken till att hon hade börjat samla gem var att hon hade reparerat alla stansade hålen i sina papper, och därför kunde hon inte binda dem i vanliga ringpärmar. Håslagen visste om papprets problem, och hade smugit in i håslagarens liv för att befria de lagade slagethålen. Men först måste de lura henne och bygga upp ett förtroende mellan dem. Helst skulle håslagaren bli kär i det stora håslaget som tyckte om att kallas för Helga.

En dag kom Helga hem med en vacker röd ros. Först blev håslagaren mycket glad, men sedan tvekade hon och undrade vad hennes man skulle säga om han visste att hon var förtjust i ett kvinnligt håslag. Hon brydde sig fortfarande om honom, oavsett episoden med det adverbial som han hade träffat på grammatikkonferensen i somras. Man lever bara en gång beslutade hon, och kysste Helga på handtaget. Hon undrade om håslag också lever bara en gång. De lever faktiskt elva gånger, och Helga hade redan dött tio gånger, så nu var hon mycket försiktig och hade alltid med sig sitt donationskort. Den förra gången hade hon haft otrolig otur, och dödats av en meteor som träffade henne medan hon väntade på att betala för en cyckelhjälm.

I de sista live i sina år tänkte Helga ofta på förhållanden. Hon ville gärna ha barn, men hon var ju ett håslag, och djupt inne visste hon att håslag inte kunde få barn. De är faktiskt gjorda i fabriker. Och dessutom tyckte hon inte om den manliga håslagkroppen, och tyckte inte om hur de bara slog till i pappret och gick vidare till det nästa blad. Helga föredrog att prata först, kanske göra en mysig middag med levande ljus, åka på semester i Grekland, och lyssna på Rebecca Törnqvists skivor. Hon kunde inte tillbringa sin tid med något som inte kunde förstå det här. Hon log när hon tänkte på hur "justerbar dubbel-aktion modell" hade två betydelser för henne. Helga berättade inte för alla om sina företräden. Hon visste att många skulle bli chockade, skulle undvika henne, och kanske ta bort sina fosterbarn från hennes klasser i skolan där hon var deltidslärare. Hon undrade kort om vad de skulle säga om de visste vad hon hade gjort med människor i live tre, fem och åtta. Hon ryste och försökte tänka på någonting annat, men det klarade hon aldrig.

Helga och Hanna

Efter denna första kyss tappade hålslagaren, Hanna, alla sina hämningar, och ett hemligt förhållande började mellan henne och Helga. Det tog ganska lång tid innan hennes man, Henrik, märkte någonting. Visst pratade Hanna mer och mer om hålslagning, men hon hade alltid varit rätt besatt av sitt jobb, och hennes enda andra intresse i livet var hennes gemsamling. Men ändå var Henrik förvånad när hon prenumererade på tre nya tidningar - "Hålslag idag", "Slå igen" och den amerikanska "Playpunch". Det var den sistnämnda som verkligen oroade honom. Men han hade sin egen karriär i tepåseindustrin att tänka på, och deras samliv fortsatte som vanligt.

Då uppstod problem mellan Hanna och Helga. De hade varit rätt nära, och delade på nästan allting, men Hanna började känna att Helga höll tillbaka någonting. När Hanna nämnde det här, blev Helga nervös och svettig, vilket i sin tur gjorde henne lättirriterad. Detta på grund av en rebellisk period som tonåring när hon struntade i styvmormors råd att inte tvätta med tvål. Sedan dess hade hon visat en tendens att rosta. Helga var mycket bekymrad över sitt utseende och hatade de rostfläckarna, men Hanna brydde sig inte alls om dem - hennes attraktion var grundad mycket djupare än så, och dessutom tyckte hon att de gav Helga karaktär, och gjorde henne mer manhaftig. Nej, vad som bekymrade Hanna var hennes växande övertygelse att Helga dolde en fruktansvärd hemlighet.

Hemligheten var förstas hennes medlemskap i Föreningen för Befrielse av Lagade Stansade Hål, FFBLSH, som uttalas "fblsh". Hon kunde knappast erkänna för Helga att deras förhållande var väl planerat från en bunker i Israel, oavsett att deras förhållande nu var allt annat än rationellt. Helga kände sig trängd. Hon visste att Hanna inte litade på henne mer, och med all hennes träning, förstod hon att det var dags att kalla in trupperna för att avsluta jobbet. Men hon visste väl att FFBLSH inte kunde låta Hanna leva efter razzian, åtminstone inte i ett tillstånd där hon kunde kommunicera med pressen. För att inte tappa publikens sympati, brukade FFBLSH inte döda oskyldiga vittnen, utan bedövade deras tungar och fingrar så att de inte kunde tala eller skriva om vad de hade sett. Men alltsedan en radioamatör hade knackat ut en beskrivning med morsealfabetet av en högt uppsatt FFBLSH funktionär med hans näsa, var de tvungna att vara mer hänsynslösa, och Helga stod inte ut med att tänka på Hanna utan hennes vackra näsa.

Befälhavarna i FFBLSH var förstas medvetna om att oavsiktlig

romantik var en fara i sådan här verksamhet, men trodde att de kunde lita på lojaliteten till Saken. Men det kunde de inte i Helgas fall, eftersom hon hade en hemlighet till i sitt liv. Sanningen var, att hon faktiskt inte brydde sig alls om hållens belägenhet, och hon anslöt sig till FFBLSH för att dölja faktum att hon var livrädd för håll. När hon var ung, hade andra hållslag misstänkt det här, och hade retat henne obarmhärtigt, och hennes försvar var att skryta om antagna hållslagningsbedrifter, ansluta sig till FFBLSH, och i fall de här åtgärderna inte skulle funka, gjorde hon styrketräning på gymmet. Hon visste att det fanns andra hållslag med samma problem, och hade funderat över att ansluta sig till en av de många självhjälpföreningar, som till exempel "Håll Ut", men hon hade varit rädd att ännu fler skulle få reda på hennes svaghet, och så fortsatte bedrägeriet.

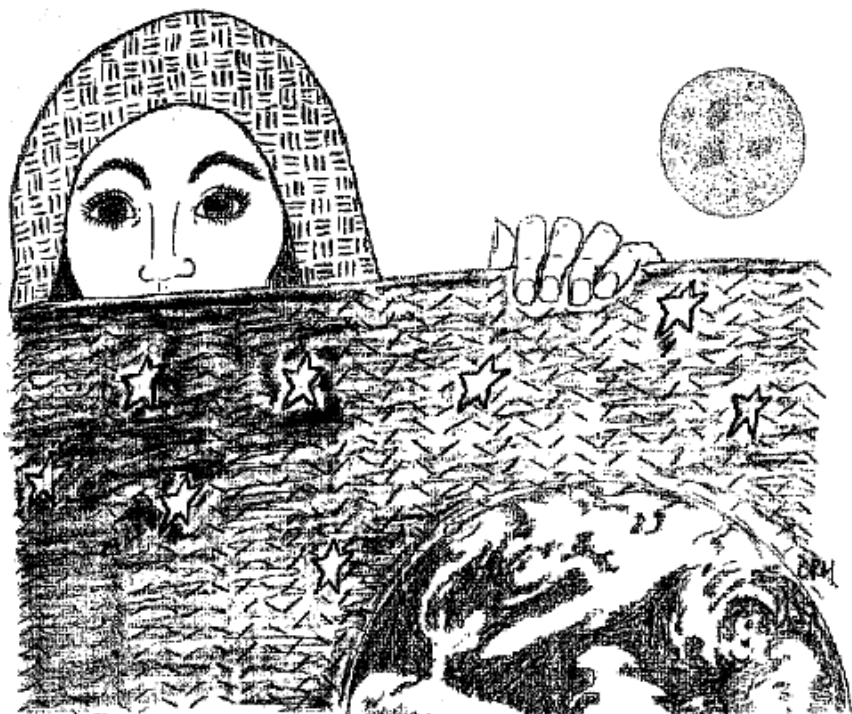
Det blev klart att den enda lösningen var att försöka förklara allt för Hanna, och hoppas att hon skulle förstå. Men då vore de tvungna att rymma, eftersom Helgas vapensyskon började bli otåliga, och det var inte klart hur mycket längre de skulle vänta innan razzian.

Som säkerhetsanordning, hade medlemmar i FFBLSH ingen direkt kontakt med varandra, utan agenter fick krypterade meddelanden genom massmedia. Och så kom det sig att en reklam för avokados förändrade, och till och med förkortade, så många liv. Det var en söndag kväll och Helga satt ensam på soffan när hon hörde de fruktade orden - "Finkelsteins avoshmador - när hållbarheten är det viktigaste". Det var tecknet att hållslagsrevolutionen skulle börja.

Helga visste att hon måste reagera snabbt. Hon sprang till badrummet där Hanna klippte tånaglarna, och vräkte ur sig hela historien. Det var inte de omständigheterna hon hade föreställt sig för bekännelsen, men hon hade ju inget val. Det var ännu svårare eftersom Hanna inte hade tid att återställa proppen i handfatet, och Helga kände sig svimfärdig när hon såg propphålet. Hanna kunde inte tro på vad hon hörde, men det förklarade Helgas underliga beteende, och hon verkade helt seriös. Det var klart att de måste lämna landet snabbt.

Men vad skulle hända Henrik ? Han var på jobbet på nattskiftet, och FFBLSH övervakade säkert fabriken, så Hanna skulle inte ha någon chans att få ut honom levande. Den enda chansen var om Helga skulle åka dit, och låtsas att hon skulle eliminera honom. Men det fanns ett stort problem här - tepåsarna. Hur kunde hon närma sig ett företag som skröt i sin reklam om de 10000 perforeringarna i varje påse. Det var 100000 per paket, över en miljon per pall, kanske en miljard i hela fabriken. Hon skulle aldrig klara det.

Kvinnorna i månen

Du har förmodligen hört talas om att det finns en gubbe i månen, och att när månen är full kan du se hans ansikte på ytan. Det är inte sant. Det är en myt. Det är en livskraftig myt som skapades av kvinnorna i månen för att dölja deras identitet från resten av världen. De gör så här eftersom de gör förfärliga saker. Vad de gör mest är att stjäla. De stjälar stjärnor, tid, och ost. Titta på himlen någon gång på natten, och se ordentligt på stjärnorna. Lägg märke till hur de blinkar ibland. Detta händer eftersom Elizabet, den förskräckligaste av måndrottningar, stjal dem, och snabbt ersätter dem med atrapper.

Det föregående är välkänt, men det som är mindre känt är vem som äger stjärnorna, och vad de egentligen gör. Svaret är att de tillhör Krissie, den andra måndrottningen, som bor på månens soliga sida, och vars IQ är nått och jämnt tvåsiffrigt. Hon stjälar tid, på grund av en tidig missuppfattning av talesättet "Tid är pengar". Hennes teknik är enkel - hon har gjort en stor, svart cape på sin stickmaskin, och broderat den med stjärnor. Varje natt kastar hon ut capen över planeten för att dölja vad hon gör, och det är då hon stjälar tid. Hon brukar ta kl.3 eller kl.4, för att inte märkas, men ibland är hon modig, och tar kl.10 eller kl.11. Hon

brukar klara även detta, eftersom människor bara tänker "Oj, vad mycket klockan har blivit" eller någonting liknande. Men en vacker dag ska hon avslöjas, en dag kommer någon att märka att alla människor i världen har samma tanke samtidigt. Och då råkar hon illa ut. Men kanske inte; kanske drar Krissie sig tillbaka till sitt gömställe, med sitt enorma ostförråd, och kanske kommer hon att göra ett leende på det ansikte som hon skapat på ytan. Ingen kommer att hitta henne, eftersom jag är den enda som vet var hon bor. Åtminstone är jag det innan någon annan läser den här historien. Jag är faktiskt förvånad över att hon inte har gjort någonting hemskt för att hindra mig att avsluta det här och